

отъ живущи тамъ българи-македонци, а отъ послѣ премѣстена въ Зайчаръ, и другата на Иванъ войвода събирана и обучавана въ Зайчаръ отъ българи уроженци на Видинския санджакъ отъ който бѣше и самъ войводата дѣдо Иванъ. Тѣзи чети тукъ се въоръжили съ нови пушки „белгийки“ които както и нашитѣ се пълнеха отъ кѣмъ устата, но бѣхъ по кжси, мисля, съ по голѣмъ калибръ (като кринкитѣ), и вмѣсто щикове имаха тесаци, които се носеха отдѣлно отъ пушкитѣ въ пожни, както сж сегашнитѣ ножове на нашитѣ манлихерови пушки, само че онѣзи тесаци бѣха цѣли ятагани 3—4 пѣти по голѣми отъ сегашнитѣ ножове на манлихеркитѣ.

Съ сжщитѣ пушки се превъоръжиха и събранитѣ въ Кладово чети на Панайота и Филипа; четата на послѣдния пристигна въ Зайчаръ единъ день по кжсно отъ първата.

Въ Зайчаръ ново дошлитѣ чети се бавиха 5 дни, въ което врѣме стана тѣхното превъоръжение, и освѣщението на знамената на всичкитѣ чети.

Слѣдъ превъоръжението наостриха се тесацитѣ. На хъш-лацитѣ новитѣ пушки по се харесаха, защото бѣхъ по красиви и по-легки, и защото имаха и тесаци — оръжие, което освѣнъ бойното си назначение, имаше още назначение и за домакински работи като сѣчение дърва, мѣсо и пр., а до нѣгдѣ и за салтанатъ.

На 11 Юний, въ деня на пристиганието Филипвата чета въ Зайчаръ, пристигнаха и войводитѣ Панайотъ и Филипъ.

Войводитѣ въ едно съвѣщание по между си, рѣшили да даджтъ свобода на момчетата си, да отиде кой въ която чета — при който войвода — иска.

На 12-ий Юний дойдоха на бивака и четирмата войводи въ своитѣ войводски костюми. Построиха се момчетата въ четитѣ си. Войводитѣ заповѣдаха да развиятъ знамената на четитѣ и да се побиятъ прѣдъ четитѣ, и слѣдъ това всѣки каза на своитѣ хора, че всѣкой който желае е свободенъ да отиде да служи при онзи войвода, при когото иска.

Нѣкои други момчета отъ четитѣ на Панайота, Филипа и Иля си размѣниха четитѣ, но момчетата на дѣда Ивана си останаха всички при свой войвода.